

РЕШЕНИЕ

№ 4127

гр. София, 07.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разглежда дело номер **11365** по описа за **2024** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. Р. М. от [населено място] срещу Решение №4206/21.09.2024 г., постановено по НАХ дело №7246/2023 г. по описа на СРС, НО, 100 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №СОА23-РД11-348 от 05.04.2023 г. на Заместник-кмет на Столична община. Със същото на касатора на основание чл.22, ал.5 от Закона за местното самоуправление и местна администрация (ЗМСМА), вр. чл.178д от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП. Според касатора решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон.Твърди, че СРС въобще не е взел под внимание свидетелските показания на В. С. М. и никъде в мотивите на решението не ги е обсъдил. Фактическата обстановка е приета за установено само въз основа на показанията на длъжностните лица – служители на АНО, които са заинтересовани лица. Счита, че не е извършил вмененото му нарушение, тъй като липсата на маркировка на пътното платно, обозначаваща точно и ясно края на знак Д21, води до невъзможност водачите на МПС да паркират така, че да не нарушават ЗДвП. Твърди, че въззивният съд неправилно е приел, че е нарушена нормата на чл.98, ал.2, т.4 ЗДвП, доколкото в случая е бил налице само едно от кумулативно изискуемите от разпоредбата на чл.99, ал.2 ЗДвП изисквания, които определят местата за паркиране, а

именно знак Д21, но липсва хоризонтална и вертикална маркировка. По тези съображения, подробно мотивирани, се иска отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него НП.

Ответникът по касационната жалба Заместник кмет на СО, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт Я. П., в съдебно заседание оспорва касационната жалба с доводи за нейната неоснователност по съображенията, изложени в отговора на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в производството прокурор от СГП дава заключение, че решението на въззивния съд е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ХХІ касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С Наказателно постановление №СОА23-РД11-348 от 05.04.2023 г., издадено от Заместник-кмет на Столична община на касатора на основание чл.22, ал.5 от ЗМСМА, вр. чл.178д от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, за това, че на 07.03.2023 г. в 11:20 часа, в [населено място], на [улица], срещу №33, с посока към [улица], е паркирал собствения си лек автомобил, марка „М.“, модел „Е220 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] на място, определено с пътен знак Д21 и допълнителни табели Т17 и Т18, предназначено за паркиране на моторни превозни средства, превозващи хора с трайни увреждания, с което е нарушил разпоредбата на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

На основание събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства СРС е приел за установено, че на посочените дата, час и място касаторът е паркирал описания автомобил на място, определено с пътен знак Д21 и допълнителни табели Т17 и Т18, предназначено за паркиране на моторни превозни средства, превозващи хора с трайни увреждания, но без положена пътна маркировка върху мястото на паркиране. Обосновал се е с показанията на актосъставителя и двама служители от ЦГМ, както и с приложена по делото схема на организация на движението и паркирането на [улица], срещу номер 33, с посока [улица], от която е установено, че е налице 1 брой място, определено за паркиране за хора с трайни увреждания, за което са надлежно поставени пътен знак Д21 („Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“), както и допълнителни знаци - табели Т17 (брой места 1) и Т18.1 (указващ, че се извършва принудително отстраняване на ППС) и снимкови изображения на заснетото нарушение, видно от които МПС с рег. [рег.номер на МПС] на 07.03.2023 г. е било паркирано на място, обозначено по съответния ред с пътен знак Д21 и указателна табела за едно място, предназначено за паркиране на лица с увреждания. От тези снимки, както и от показанията на свидетелите, съдът е установил, че мястото, на което е бил паркиран автомобила, не е било обозначено с пътна маркировка върху мястото на паркиране.

В изпълнение на изискванията на чл.314, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН СРС е разгледал жалбата по същество, като е изследвал правилното приложение на процесуалния и

материалния закон. При така извършената проверка е счел, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това лица и при спазване предвидената от закона писмена форма, както и сроковете, визирани в разпоредбата на чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. Съдът не е установил да са налице нарушения на процедурата по съставянето и връчването им.

Въззивният съд е приел, че нарушението е безспорно установено, доколкото МПС е било паркирано на място, определено посредством пътен знак за хора с трайни увреждания, като водачът не е притежавал съответен за това стикер /разрешение/. Паркомясто е било обозначено с пътен знак Д21 („Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания”), както и пътни знаци Т 17 (брой места, в конкретния случай едно) и Т18. 1 (указващ, че се извършва принудително отстраняване на ППС) в съответствие с Наредба № 18 от 23 юли 2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и с Наредба за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО). Приел е, че действително, в случая не е било изпълнено изискването на чл.25 от Наредба №РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, местата за паркиране на автомобили на хора с увреждания да се обозначават не само с пътен знак Д21, но и с пътна маркировка върху цялата площ на мястото на паркиране, изпълнена на син фон с изображение в средата с международния символ за достъпност, но според мотивите му при наличието на пътен знак Д21, липсата на маркировка не влияе върху задължителното действие на знака. Това е така, защото липсата на положена хоризонтална маркировка в участъка не дерогира задължението на водачите на МПС да съобразяват поведението си с поставената вертикална сигнализация. Съдът не е възприел доводите на жалбоподателя, че управлявания от него автомобил е бил извън обхвата на посочената зона, доколкото тези твърдения са оборени както от показанията на свидетелите, така и от изготвените и представени по делото фотоснимки, видно от които процесния автомобил е паркиран след поставения пътен знак Д21, като наполовина е паркирал в обсега на обособеното паркомясто за хора с увреждания. При тези мотиви е приел, че в случая е налице нарушение на чл.98, ал.2, т.4 ЗДвП при което АНО правилно е ангажирал отговорността на нарушителя, като го е санкционирал с установения в закона фиксиран размер на глобата от 200 лева. При тези мотиви и като е приел, че не са налице основания за прилагане на чл.28 ЗАНН, СРС е потвърдил НП.

Решението е правилно.

Настоящият съдебен състав споделя мотивите на въззивния съд за законосъобразност на обжалваното НП. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка е налице визираното административно нарушение, за което е санкциониран настоящият жалбоподател. НП е законосъобразно издадено и правилно е потвърдено по изложените от СРС подробни мотиви.

Вярно е твърдението на касатора, че в мотивите на обжалваното решение съдът не е обсъдил показанията на разпитания свидетел В. М., но настоящият съдебен състав счита, че това нарушение не е съществено, тъй като не би довело до промяна в приетата за установена фактическа обстановка. От съвкупния доказателствен материал, събран в производството пред въззивната инстанция, безспорно е

установено мястото, на което е било паркирано процесното МПС, както и че същото не е било обозначено с хоризонтална маркировка. В тази насока са и показанията на св. М..

Касаторът е санкциониран за нарушение на разпоредбата на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП, съгласно която паркирането е забранено, освен в посочените в ал. 1 случаи, и на места, определени за хора с трайни увреждания. Това означава, както е приел и СРС, че нарушение ще бъде извършено само когато друго лице, което не страда от трайни увреждания, паркира на обособено такова място. В случая касаторът не твърди и не установява да е лице, което притежава съответен за това стикер /разрешение/. Следователно, паркирайки на място, определено за хора с увреждания, същият нарушава чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП.

Спорният по делото въпрос е дали липсата на вертикална маркировка на мястото, на което е бил паркиран автомобилът, води до несъставомерност на деянието, за което е наказан. Твърденията му в тази насока са, че същото не било ясно обозначено като място за хора с увреждания с изискуемата от нормативните актове маркировка, така че водачите да могат да се ориентират за обхвата му.

Съгласно чл.99, ал.2 ЗДвП местата за паркиране в зони за платено и безплатно паркиране се обозначават с пътни знаци, пътна маркировка и надписи, чрез които на водача се указват условията за паркиране. В чл.25 от Наредба №РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията е предвидено, че местата за паркиране на автомобили на хора с увреждания се обозначават с пътен знак Д21 "Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания" в съответствие с Наредба № 18 от 2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци (ДВ, бр. 73 от 2001 г.) и с пътна маркировка върху цялата площ на мястото за паркиране, изпълнена като син фон с изображение в средата на международния символ за достъпност (фиг. 5) в бял цвят.

Безспорно, в случая е установено, че е бил налице пътен знак Д21, както и пътни знаци Т17 (брой места, в конкретния случай едно) и Т18. 1 (указващ, че се извършва принудително отстраняване на ППС) в съответствие с Наредба № 18 от 23 юли 2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и с Наредба за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО). Безспорно установено е също, че на мястото, на което е бил паркирал автомобилът, не е имало описаната в чл.25 от Наредба №РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. хоризонтална маркировка.

Противно на твърдяното в касационната жалба настоящият съдебен състав счита, че липсата на хоризонтална маркировка на мястото за паркиране определено за хора с трайни увреждания, не води до несъставомерност на деянието по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП. Както е приел и СРС при наличието на пътен знак Д21, липсата на маркировка не влияе върху задължителното действие на знака. Липсата на положена хоризонтална маркировка в участъка не дерогира задължението на водачите на МПС да съобразяват поведението си с поставената вертикална сигнализация. Според настоящият съдебен състав ирелевантно за съставомерността на нарушението се явява обстоятелството, дали посоченото място е било обозначено с хоризонтална пътна маркировка /поставена синя боя и международен символ за достъпност/, доколкото, съгласно разпоредбата на чл.6, т.1 от ЗДвП участниците в движението са длъжни да се съобразяват с пътните знаци. Следва да се има предвид, че законодателят е разписал и хипотезата, при несъответствие между пътен знак и хоризонтална маркировка, като

тогава водачите на МПС са длъжни да се съобразяват с пътните знаци - чл.7, ал.3 ЗДвП. С оглед на това касаторът е следвало да съобрази поведението си с поставения пътен знак "Д21", обозначаващ мястото за хора с трайни увреждания без оглед на това, че не е имало хоризонтална пътна маркировка, поради което възраженията му в тази насока са неоснователни.

Наличието на знак Д21 е безспорно установено в хода на въззивното производство, както и знак Т17, указващ, че се касае до едно място след знака, при което настоящия касационен състав счита, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, като лице, което без да има това право е паркирало управлявания автомобил на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания, доколкото санкционната норма на чл.178д от ЗДвП предвижда налагането на административно наказание на водача на автомобила. Наложено на дееца наказание е определено съобразно предвиденото такова по вид и размер в санкционната норма, при липса на предоставена от закона възможност за индивидуализация на същото от страна на наказващия орган, предвид определянето му от законодателя в абсолютен размер.

Предвид горното настоящата касационна инстанция приема, че както във въззивното, така и в административнонаказателното производство не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, обуславящи отмяна на решението на СРС и на потвърденото с него НП.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед своевременно направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството, определени на основание чл.37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, ХХІ касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №4206/21.09.2024 г., постановено по НАХ дело №7246/2023 г. по описа на СРС, НО, 100 състав.

ОСЪЖДА С. Р. М. от [населено място] да заплати на Столична община деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

